

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΤΥΧΕΡΟΣ ΓΕΡΟΣ

Μιά φορά κι' έναν καιρό, ένας γέρος καθόταν με τη γρηά του στο παραθύρι και κύτταζε τὸ δρόμο. Περνάει ὁ βασιληᾶς με τὴ βασίλισσά του πού ἦταν στὴν ὥρα της νὰ γεννήσῃ καὶ λέει τοῦ γέρου:

— Δὲ μοῦ λές, γέρο, τί παιδί νομίζεις πὼς θὰ κάνῃ ἡ βασίλισσα;

— Νὰ σεργιανίσῃ λίγο νὰ τὴν δῶ κ' ὕστερα σοῦ λέω, λέει ὁ γέρος.

Σεργιανίσει λοιπὸν ἡ βασίλισσα ἐπάνω - κάτω καὶ ὁ γέρος τὴν κύτταζε κι' ἔλεγε:

— Κορίτσι, ἀγόρι, ἀγόρι, κορίτσι.

Ἐφυγε στὸ τέλος ὁ βασιληᾶς καὶ σὲ λίγο καιρὸ ἡ βασίλισσα γέννησε δίδυμα, ἕνα ἀγόρι κι' ἕνα κορίτσι. Ὁ βασιληᾶς πειὰ εἶχε θαυμάσει μετὰ τὸ γέρο πού τοῦ εἶπε «ἀγόρι, κορίτσι» κι' ἔστειλε καὶ τὸν φώναξαν ἀπ' τὸ σπιτί του κι' ἔμεινε ἀπὸ τότε ὁ γέρος στὸ παλάτι.

Τὸν εἶχε λοιπὸν σὲ μεγάλη ἐκτίμησι τὸ γέρο ὁ βασιληᾶς καὶ τὸν συμβουλευόταν γιὰ κάθε πρᾶγμα.

Μιά μέρα ἔχασε ἕνα δαχτυλίδι ἀξέτιμητο. Φωνάζει τὸ γέρο καὶ τοῦ λέει:

— Ὡς αὔριο νὰ μοῦ ἔχῃς βρῆ τὸ δαχτυλίδι, εἰδὲμὴ θὰ πῶ νὰ σοῦ δώσουν ἑκατὸ ξυλιές καὶ νὰ σὲ διώξουν ἀπ' ἐδῶ.

Ὁ γέρος ὁ κακομοίρης τὰ ἔχασε. Ποῦ νὰ μπορέσῃ νὰ βρῆ τὸ δαχτυλίδι;

Πῆγε λοιπὸν στὴν κάμαρά του καὶ ἀπ' τὴν ἀπελπισία του ἔβγαλε τὸ παντελόνι του καὶ χτυπιόταν κι' ἔλεγε:

— Νικολό, κύρ, Νικολό, συφορὰ πούχῳ νὰ δῶ!...

Τὸ δαχτυλίδι τὸ εἶχε κλέψῃ ἕνας ὑπῆρέτης πού τὸν ἔλεγαν Νικολό. Αὐτὸς λοιπὸν εἶχε κρυφτῆ πίσω ἀπ' τὴν πόρτα γιὰ ν' ἀκούσῃ τί θὰ πῆ ὁ γέρος. Σὰν τὸν ἀκουσε νὰ λέῃ «Νικολό, κύρ Νικολό, συφορὰ πούχῳ νὰ δῶ», φοβήθηκε, μπῆκε μέσ' τὴν κάμαρα, ἔπεσε στὰ γόνατα κ' εἶπε τοῦ γέρου:

— Ἀχ! λυπήσου με καὶ μὴν τὸ λές τοῦ βασιληᾶ πὼς ἐγὼ ἔκλεψα τὸ δαχτυλίδι.

— Ἐνοια σου, τοῦ λέει ὁ γέρος κάνοντας τὸ σοβαρὸ, δὲν θὰ πῶ τίποτα ἀλλὰ νὰ μοῦ δώσῃς τὸ δαχτυλίδι.

Ὁ Νικολὸς χαρούμενος πού θὰ τὴν γλύτωνε, τοῦ ἔδωσε τὸ δαχτυλίδι καὶ τοῦ εἶπε καὶ εὐχαριστῶ. Τὸ πῆρε λοιπὸν ὁ γέρος τὸ δαχτυλίδι καὶ τὸ ἔδωσε σ' ἕνα γάλο νὰ τὸ καταπιῇ. Ὑστερα σημάδεψε τὸν γάλο καὶ πῆγε στὸ βασιληᾶ.

— Ἐλα μαζί μου, πολυχρονεμένε, νὰ σοῦ δείξω πού εἶνε τὸ δαχτυλίδι σου.

Πῆρε τὸν βασιληᾶ, τὸν πῆγε στὴν αὐλὴ πού ἦσαν οἱ γάλοι, τοῦ ἔδειξε ἕναν, τὸν σημάδεμένο, καὶ τοῦ λέει:

— Αὐτὸς ὁ γάλος, βασιληᾶ μου, ἔχει καταπιῇ τὸ δαχτυλίδι σου.

Τότε διέταξε ἀμέσως ὁ βασιληᾶς κι' ἔσφαξαν τὸν γάλο καὶ μέσ' τῆ γούσα του βρῆκαν τὸ δαχτυλίδι!

Τιμὲς πειὰ ὁ βασιληᾶς στὸ γέρο, τὸν ἔβαλε κι' ἔτρωγε στὸ βασιλικὸ τραπέζι. Ὁ γέρος ὁμοίως ὁ κακομοίρης βαρέθηκε νὰ τρῶ βασιλικά φαγητά' πεθύμησε νὰ φάῃ κουργουτί ἀπὸ κείνο πού τοῦ ἔφτιανε ἡ γρηά του. Κι' ἕνα καλὸ πρωὶ ἄφησε τὸ παλάτι καὶ γύρισε στὴ φτωχοκαλύβια του, ὅπου ἔζησε εὐτυχισμένος.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΝΑ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟ ΑΠΟ... ΜΥΡΜΗΓΚΙΑ

Ἀπὸ τὶς ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες μαθαίνουμε πὼς στὴ Νέα Γουϊνέα, συνηθίζεται πολὺ καὶ ἀποτελεῖ τὸ καλύτερο στόλισμα τοῦ λαιμοῦ μιᾶς γυναίκας, ἕνα περιδέραιο ἀπὸ μεγάλα μαῦρα μυρμηγκία, τὰ ὁποῖα εἶνε πολὺ σπάνια ἐκεῖ. Ἡ γυναῖκες τῆς Νέας Γουϊνέας κυνηγοῦνε μετὰ μανία κάθε μυρμηγκι πού θὰ βροῦνε στοὺς κήπους καὶ στὰ δάση της, ἅμα δὲ τὸ πιάσουν, τὸ δαγκάνουν καὶ τοῦ κόβουν μετὰ τὰ δόντια τους τὸ κεφάλι, ἔπειτα δὲ τὸ τρυποῦν προσεκτικὰ καὶ κατορθώνουν ἔτσι νὰ περάσουν στὸ κορμί του μιὰ μεταξωτὴ κίτρινη κλωστή. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο μαζεύουν καὶ περνοῦν τόσα μυρμηγκία ὅσα τοὺς χρειάζονται γιὰ ν' ἀποτελέσουν ἕνα περιδέραιο γιὰ τὸ λαιμὸ τους.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

— Ἐχεις ἄχερα γιὰ πούλημα; ρωτοῦσε κάποτε ἕνας χωρικός κάποιον ἄλλον.

— Ἐχω, μὰ δὲν τὰ πουλάω.

— Καὶ γιατί;

— Ἀμ' γιὰτ' ὁ γυιὸς μου παντρεύεται... μιὰ γελάδα... ζᾶ... πρόβατα... γίδια... ἀρνιά... καὶ κατὰ πὼς καταλαβαίνεις, γιὰ νὰ θρέψῃ ὄλο τοῦτο τ' ἀσκέρι τοῦ χρειάζονται βέβηρος τὰ ἄχερα.

Ἐν μέσω βαθείας νυκτὸς ἕνας χωρικός ἀφυπνίζεται ὑπὸ τῆς συζύγου.

— Ἄναψε, ἄντρα, κομμάτι τὸ λύχνο, γιὰτὶ θὰ σκάσω!..

— Δὲν μπορείς νὰ σκάσης καὶ δίχως λύχνο; λέγει μετὰ ἀπάθεια ὁ χωρικός.

Ἐνας Τούρκος πού ἐπέστρεψε ἀπὸ ἕνα πόλεμο μετὰ τοὺς Ἕλληνας στὴν πατρίδα του, διηγότανε στοὺς φίλους καὶ συγγενεῖς του τὴν ἐκστρατεία αὐτή.

— Ἀλλὰ σὺ, τὸν ρώτησε ὁ πατέρας του, τί ἀνδραγάθημα ἔκανες;

— Ἐκοψα τὰ πόδια ἐνὸς γκιαούρη.

— Περιέργη ἰδέα! Καὶ γιὰτί νὰ μὴν τοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι;

— Μοῦ ἦταν ἀδύνατον... δὲν εἶχε.

— Πὼς γίνεται τοῦτο;

— Νὰ, κάποιος πρὶν ἀπὸ μετὰ τοῦ τῶχε κόψῃ!...

ΠΑΙΔΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΘΩΜΑΣ

Εἶδες τὸ μικρὸ Θωμᾶ, πού ὄλο τρέχει στὴ μαμά, ὅταν εἶνε νὰ συνάξῃ τὸ μαλλί καὶ τὸ μετάξι;

Ἡ μητέρα γελαστὴ τοῦ τεντώνει τὴν κλωστή κι' ὁ Θωμᾶς τραβᾷ μετὰ χάρη καὶ τυλίγει τὸ κουβάρι.

— Τύλιγε, παιδί, γοργὰ τὰ κουβάρια σὰν αὐγά, κ' ἡ μαννούλα σου πέντ' ἔξῃ φανελλίτσες θὰ σοῦ πλέξῃ.

Ὁ χειμῶνας ὁ βαρὺς μετὰ τὰ χιόνια — τί θαρρεῖς; δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ κατέβῃ κι' ὁ κακὸς δὲ χωρατεύει.

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙ ΣΑΣ

Νὰ ἕνα ὠραῖο παιχνιδάκι! Κόψετε αὐτὸ τὸ τετράγωνο καὶ διπλώστε το ἔτσι οὕτως ὥστε νὰ σχηματισθῇ ἡ σιλουέττα ἐνὸς ζώου τοῦ σπιτιοῦ.

Θὰ τὰ καταφέρετε;